

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Körbefon...

Halkan kopog az eső az árnyékok hajlanak
Konok ritmusára lopakodó cseppek vullanak
Nyomában szüntelen cikázó erek elmélyülve
Futnak zizzenő fűszálak közt felélénkülve

Körmönfont hullámaid higgadtan elterelgeti
Ahogy az ember nyűgét baját is rendezgeti
Felsejlő fénysugár derűjéért némileg hálás
Csendesen hömpölygő vízparton néma kiáltás

A madár átázott szárnyával bokrot rezegetet
Szalmavirág imbolyogva békéjével kecsegtet
Ostromló fergeteg arcán átsuhanó szenvedély
Emberszív, ha megreped – körbefonja a remény

Gyöngyként

Gyöngyként cseppek gurulnak
zöld leveleken, virágokon át.
Tócsákba szirmaik hullanak
május havába söpörve illatát.

Tavaszi hínökeivel táncolnak
a sugaras felhők és a sötétek.
Esőlesők falevelet ráncolnak
lezúduló, záporos fénykörének.

Hús érintésével szerteszóródva
kelti az éledni vágyó világot.
Szél szárnyaival egybefonódva
csillant szeszélyes szilánkot.

Kőhíd

Erdei romos kőhíd felett lomhán mozdulnak az ágak
Ködbe veszve álmos hullámokon végtelenek az árnyak
Kövein a moha sóvárogva nyújtózik messze a patak
Settenkedő lábnyomok a lágy fűben szertefoszlanak

Két partja egykor csillogó tükörben gyönyörködött
Naponta örvénylő felhőkkel csobbanva hömpölyödött
Néha lassú táncban a nap átkelt a piciny híd felett
Életre keltve szívét, lelkét – ahogy elcsendesedett

Titkon lepihenő párokat elfojtott dallamokat hall
Igazó suttogásokkal teli alkonyat más életről vall
Repedezett kövein ihletet ad újjászületett énjének
Megteremtve a szelíden fodrozó harmóniát békéjének

Tett

Néma csendben várni, hogy a suttogó hang...
Ha életre kell majd, mi ép benned lappang,
Egy pillanatra érzed, hogy a tett halott,
Szinte el is hitted, hogy a szó becsapott.

Amiket mondtál, hogy majd véghez is viszed,
Az akadályokat épp, hogy leverted, azt hiszed.
Legközelebb az öledbe pottyán, amire vágysz,
Ennyi vagy, ennyi lesz, ha a tettbe belevágsz.

Kísértet

Nagy a kísértés, hogy kövessem
Az úton csillogó esőcseppekben
Összegyűlt továbbcsorduló eret
De utam ma kísértetlenül vezet...

Angyal

Az adventi koszorú négy színben ég
Négy angyal jó is mire leszáll az éj
Első nap kék köpenyben jött az első
Ő a csendesen figyelő lélekfürkésző

Másnap jön a piros palástba öltözött
Napsugaras aranyserlegét megtöltött
Fénykészítő angyal a kék mennyből
Ragyogó csillagot készít szeretetből

Ide ér a harmadik vasárnap angyala
Fehérben a tiszta szeretetet kutatva
Jön vele a béke a boldogság érzése
Csillogó fényt gyűjt az ember szemébe

A negyedik nap lila lepelben érkezik
Az emberek a kezében a lantját nézik
Angyal a lantot már pengetni is kezdi
Hozzá az új tavasz béke dalát zengi

Daluktól a szunnyadó mag kisarjad
s a föld is új életre kel majd

Holnap

Az idő – lüktető zene, hangtalan pillanat,
a tegnap illata a mában még itt maradt.
Körülvesz a holnapszellő, lágyan simogat,
érezem, ahogy erősödve már-már borzongat.
Fényköntösét felöltve álmos és tétova,
hogy árnyéka mit takar – még nem tudja.

Elfelejtett

Elfelejtett értékek hordalékát
Verejtékes nappalok maradékát
Hamvas pír lepi rózsablakban
Az eltűnő fátyolos alkonyatban

Ablak

Egy szál virág elgyengült száron
Illatozik a fényes ablakpárkányon
Csekély fénycsík a mennyei égen
Elenyészett lehunyódó szemében

Múlt illata legény kackiás bajsza
Lecsitult lények széltépázott arca
Málladozó festék áldott emlékkép
Légy szépség légy sorsúton térkép

Múltba hívó

Piros fazék félreacsapva
Répa orr a hógolyóba
Megrezdül a mogyorószem
Hósubán a sál is libben

Futkorászó hópehelyben
A didergő zord időben
Cinkék dala szól mint rég
Csilingelve csábít még

Szánkózni és hócsatázni
Hógolyókkal megdobálni.